

НА МОГИЛІ

Ой зійду я на могилу,
Пущу коня на долину,—
Кінь у травах потопає,
Мое серце сум стискає.

І склоню я головоньку
На зелену муравоньку,
На грудь матері приляжу,
Щоб втишити думу вражу.

Та не тихне дума люта
Про кайдани і про пута,

Про сіпацтво та неволю
І про царську самоволю.

«Мамо, мамо, земле бідна,
Українська земле рідна,
Чим ти бога прогнівила,
На ту ганьбу заслужила?»

Тебе ворог топче, давить,
Обдирає і безславить,—
Та за вражу підлу плату
Твої діти власну хату

Раді б в углах підкопати
І в посадках розхитати,
Люду твого гарну мову
Геть розвіять, мов полову!

Мамо, мамо, я ридаю!
Україно, славний краю,
Так буйний, багатий, красний,—
Чом ти, краю, так нещасний?»

Так я мовив,— і в тій хвили
Сльози очі заступили;
Сльози дві гіркі, кроваві,
Покотились по мураві.

Втім — могила стрепенулась,
Мов в посадах похитнулась...

.

.